

vzdací listiny až do zletilosti žalované, do 4. února 1938, příslušející, které jest na roveň klásti právu poživacímu ve smyslu § 509 obč. zák., konal platy a náklady za žalovanou a v její prospěch s úmyslem zavazovacím, jichž náhrady žalobou se domáhá. Že nikoli všechny spory mezi rodiči a dětmi patří před soudce nesporného, plyne z ustanovení § 50 čís. 3 j. n., jenž stanoví, že před právomoc sborových soudů patří výlučně spory z poměru mezi rodiči a dětmi, pokud nejsou ryze majetkoprávní a pokud podle zákonných předpisů nemají býti vyřizovány v nesporném řízení. Před nesporného soudce přísluší jen spory, vyplývající jen z přímého poměru mezi otcem a dítětem (§ 137 a násl. III. hlavy obč. zák.), kdežto veškeré ostatní věci jest projednávat v řízení sporném. Předměty, které hledíc k poměru mezi rodiči a dětmi, vyříditi jest v řízení nesporném, vypočítává prof. Dr. Hora ve svém československém civilním právu procesním z r. 1922 na str. 137, leč obdobný poměr, který jest předmětem souzeného sporu, tam nepřichází. Také náklady, jichž náhrady se žalobce domáhá, nejsou náklady na zlepšení, doplnění neb zbudování statku, jež má na mysli § 513 obč. zák., nýbrž náklady jiného druhu, jež měla konati žalovaná jako vlastnice usedlosti a jež žalobce v její prospěch vynaložil (§ 1041 a násl. obč. zák.). Soud rekursní je tudíž toho názoru, že pořad práva jest přípustným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Při posouzení přípustnosti pořadu práva rozhoduje, o jaký právní důvod žalobce opírá žalobu. Žalobce se domáhá náhrady v zažalované výši, uváděje, že, vykonáváje své právo hospodaření, konal platy a hradil náklady za žalovanou v její prospěch s úmyslem domáhati se jich náhrady na žalované. Jde o obyčejný majetkový spor, a nikoli o případ, který by podle § 1 j. n. a § 1 nesp. říz. bylo vyříditi v nesporném řízení, zejména nejde o vyřízení položek poručenského neb opatrovnického účtu, složeného poručníkem neb opatrovníkem nezletilcovým, o čemž by bylo podle §§ 238, 241 a 262 obč. zák. a §§ 203 až 215 nesp. říz. za trvání poručenství neb opatrovnictví jednati v řízení nesporném (srov. rozh. čís. 8419 sb. n. s. a literaturu jakož i judikaturu tamže uvedenou).

Čís. 10966.

Bylo-li v exekučním titulu právoplatně vysloveno, že nelze rozhodovati o tom, zda prisouzená pohledávka zanikla odpočtem z pohledávek vyplývajících z účtu z doby před 26. únorem 1919, nelze se v exekučním řízení zabývatí otázkou, zda lze prisouzený nárok vymáhati exekucí vzhledem k zúčtovacímu řízení podle zákona ze dne 18. června 1924, čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926. Na tom nemění nic, že Československý zúčtovací úřad požádal exekuční soud, by byla exekuce zastavena vzhledem k čl. 17 a 46 cit. zák.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, R I 568/31.)

Soud první stolice povolil exekuci k vydobytí 330.731 Kč. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stěžovatelka dovozuje, že jde o nárok zúčtovací (clearingový) podle zákona ze dne 18. června 1924, čís. 60 z r. 1926 sb. z. a n., že nárok vymáhající strany vznikl tím, že na hlavním běžném účtě bylo ve prospěch Františka O-a (jeho pozůstalosti) připsáno v čase od 17. října 1919 do 23. listopadu 1919 úhrnem 568.748 Kč 58 h, jež po srážce debetních položek, vzniklých po 26. únoru 1919, činily 430.731 Kč 63 h, z nichž 100.000 Kč uplatňovala firma T. ve Vídni a ostatek nynější vymáhající strana. Proti tomuto nároku uplatňovala povinná strana ve sporu započtením všechny debetní položky, z nichž však byl vzat zřetel jen na položky po 26. únoru 1919, kdežto na položky přede dnem 26. února 1919 453.792 Kč 99 h nebyl soudem vzat zřetel, ježto se řádné soudy mohou zabývatí jen nároky stran, vzniklými teprve po 26. únoru 1919. Ježto, jak dále uvádí stěžovatelka, bylo nebezpečí exekuce, učinil Zúčtovací ústav v Praze z úřadu u okresního soudu exekučního v Praze návrh, by vzhledem k čl. 17 a 46 zákona ze dne 18. června 1924, čís. 60 z r. 1926 sb. z. a n. nebyla vymáhající straně povolena exekuce (prozatímní opatření), pokud se týče pokud byla povolena, by byla z úřadu zrušena. O tomto návrhu první soudce nerozhodl a exekuci povolil, což pokládá stěžovatelka za nesprávné. Tvrzení stížnosti odpovídají spisům. Pokud jde o oprávněnost stížnosti jest se obíratí výkladem ustanovení čl. 17 a 46 cit. zákona. Jak ze spisů plyne, požádal Československý zúčtovací ústav v Praze okresní soud exekuční v Praze dne 5. prosince 1930, by vzhledem k ustanovení čl. 17 a 46 cit. zákona exekuce, o níž tu jde, byla jako nepřípustná zatím zastavena a žádné exekuční jednání nebylo povoleno do doby, než zúčtovacími místy bude rozhodnuto, zda peníz 430.731 Kč 63 h považován býti musí podle čl. 8 odst. 1 úmluvy za platbu na dluh Františka O-a 482.098 Kč s přísl. Uváží-li se, že podle citovaného zákona jest placení co do takovýchto pohledávek nuceně prováděno dotýčnými platebními místy, že v podstatě jde o jednotnou pohledávku z obapolných pohledávek obou stran, a že jest značný rozdíl mezi pouhým rozhodováním o pohledávce a jejím realizováním, jest přisvědčiti názoru Československého zúčtovacího ústavu v Praze, že jest zatím nepřípustné exekuci povolití a prováděti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Již v rozsudku tohoto dovolacího soudu z 9. října 1930, Rv I 1409/29, jenž jest exekučním titulem pro exekuci nyní vedenou, je vysloveno, že sporná — nyní vymáhaná pohledávka je částí kreditního zůstatku 466.548 Kč 55 h, jenž podle skutkového zjištění nižších soudů vyplýval k 31. prosinci 1923 z běžného účtu u povinné strany ve prospěch vymáhající strany, pokud se týče ve prospěch jejího právního předchůdce Františka O-a, a to z položek datujících po 26. únoru 1919, že soudy pravoplatným usnesením odepřely jednati a rozhodnouti o pohledávkách

povinné strany dovozených proti Františku O-ovi z účtů (lombardo a separato) vzešlých v době před měnovou rozlukou, t. j. před dnem 26. února 1919, a že proto ani dovolací soud nemůže rozhodovati o námitce, že sporná pohledávka zanikla odpočtem z pohledávek vyplývajících pro ni z účtu (lombardo a separato) z doby před 26. únorem 1919. Za tohoto stavu věci jest vyloučeno, by v exekučním řízení, zahájeném podle rozsudku potvrzeného řečeným rozhodnutím dovolacího soudu, byla znovu na přetřes přiváděna otázka, zda lze nároky takto pravoplatně přisouzené vymáhati soudním, pokud se týče exekučním řízením. Brání tomu námitka pravoplatného rozhodnutí věci. Na tom nemění nic ani návrh zúčtovacího ústavu v Praze zmíněný v rekursním usnesení, neboť není předpisu, který by k takovému návrhu pojil účinek, by soud vymáhající straně exekuci nepovolil aneb polovenou exekuci zrušil, když se zakládá na exekučním titulu, při jehož vzniku byla již pravoplatně řešena otázka, zda o vymáhaném nároku rozhodují soudy či zúčtovací ústav.

Čís. 10967.

S pohledávkou, u níž jest v pozemkové knize poznamenána hypotekární žaloba (§ 59 knih. zák.), nelze nakládati jako s pohledávkou s rozvazovací výminkou (§ 220, čtvrtý odstavec, ex. ř.).

Soudní určení nákladů ve smyslu § 216 čís. 4 ex. ř. vyžaduje, by strana předložila včas (§ 210 ex. ř.) soudu seznam nákladů i s doklady k osvědčení položek a údajů tohoto seznamu snad potřebnými; údaj úhrnné částky nestačí.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, R I 677/31.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost nepřikázal soud první stolice knihovnímu věřiteli útraty v pořadí pohledávky, u níž byla poznamenána hypotekární žaloba. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle rekurentova názoru měly nižší soudy rekurentovi přisouditi přihlášené útraty, třebaže dosud nebyly známé, protože útratová pohledávka má podle § 216 čís. 4 ex. ř. stejnou přednost s jistinou a s jeho pohledávkou, při níž bylo poznamenáno v pozemkové knize podání žaloby o zaplacení, jest nakládati jako s pohledávkou zajištěnou zástavním právem s rozvazovací výminkou podle § 220 ex. ř. Tento předpis tu neplatí, protože podle § 220 čtvrtý odstavec ex. ř. je jen s takovými pohledávkami nakládati jako s pohledávkami s rozvazovací výminkou, u nichž jest ve veřejné knize zapsána poznámka spornosti nebo poznámka žaloby o výmaz, tedy poznámka podle § 61 a násl. knih. zák., nikoli však i poznámka hypotekární žaloby podle § 59 knih. zák., o níž jde v souze-